

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев1 35/2023
12.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Радославе Мађаров и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Зечевић адвокат из ..., против туженог ЈКП „Паркинг сервис“ Нови Сад, чији је пуномоћник Александар Бојков адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2720/17 од 11.12.2017. године, у седници већа одржаној дана 12.10.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2720/17 од 11.12.2017. године.

ОДБИЈА СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2720/17 од 11.12.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1678/2016 од 11.09.2017. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да исплати тужиоцу део неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за 2014. годину у износу од 11,50 динара са законском затезном каматом од 01.01.2015. године до исплате и за 2015. годину у износу од 17.121,86 динара са законском затезном каматом од 01.01.2016. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му исплати на име дела неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за 2013. годину износ од 18.207,54 динара са законском затезном каматом од 01.01.2014. године до исплате, за 2014. годину преко досуђеног износа од 11,50 динара до траженог износа од 18.254,33 динара са законском затезном каматом на ту разлику почев од 01.01.2015. године до исплате и за 2015. годину преко досуђеног износа од 17.121,86 динара до траженог износа од 18.218,06 динара са законском затезном каматом на ту разлику почев од 01.01.2016. године до исплате. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2720/17 од 11.12.2017. године, ставом првим изреке, делимично је усвојена жалба тужиоца и преиначена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1678/2016 од 11.09.2017. године у делу одлуке о трошковима поступка, тако што је обавезан тужени да на име накнаде трошкова поступка исплати тужиоцу износ од 26.442,90 динара са затезном каматом од извршности до исплате, док је у преосталом делу жалба тужиоца одбијена и означена пресуда у одбијајућем делу (трећи став изреке) потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је зблаговремено изјавио ревизију из свих законских разлога, као и из разлога прописаних чланом 404. ЗПП.

Пресудом Врховног касационог суда Рев2 950/2018 од 28.11.2018. године, ставом првим изреке, прихваћено је одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2720/17 од 11.12.2017. године, као изузетно дозвољеној. Ставом другим изреке, преиначене су пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1678/2016 од 11.09.2017. године у ставу трећем изреке и пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2720/17 од 11.12.2017. године у делу којим је потврђена првостепена пресуда у трећем ставу изреке, тако што је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу, на име дела неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора, исплати за 2013. годину износ од 18.207,54 динара са законском затезном каматом од 01.01.2014. године до исплате; за 2014. годину, поред досуђеног износа од 11,50 динара, још износ од 18.242,83 динара са законском затезном каматом од 01.01.2015. године до исплате и за 2015. годину, поред досуђеног износа од 17.121,86 динара, износ од још 1.096,20 динара са законском затезном каматом од 01.01.2016. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да на име трошкова ревизијског поступка исплати тужицу износ од 36.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Одлуком Уставног суда Уж 4069/2019 од 27.04.2023. године усвојена је уставна жалба ЈКП „Паркинг сервис“ Нови Сад и утврђено да је пресудом Врховног касационог суда Рев2 950/2018 од 28.11.2018. године повређено право подносиоца уставне жалбе на правично суђење из члана 32. став 1. Устава Републике Србије (тачка 1 изреке), поништена пресуда Врховног касационог суда Рев2 950/18 од 28.11.2018. године и одређено да исти суд донесе нову одлуку о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2720/17 од 11.12.2017. године (тачка 2 изреке) и одбачен захтев подносиоца уставне жалбе за накнаду трошкова поступка пред Уставним судом (тачка 3 изреке).

По оцени Врховног суда, посебна ревизија тужиоца у овом спору је дозвољена ради тумачења права, посебних одредби материјалног права релевантних за обим права тужиоца - запосленог у јавном предузећу, на исплату зараде и других примања која се сматрају зарадом.

Из тог разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Одлучујући о изјављеној ревизији у поступку извршења одлуке Уставног суда Уж 4069/2019 од 27.04.2023. године, на основу члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да је тужиочева ревизија неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у 2013, 2014. и 2015. години искористио годишњи одмор у трајању од 20 радних дана. Тужени му је за сваку од наведених година исплатио регрес у укупном износу од по 19.696,08 динара бруто, по 1.641,34 динара бруто месечно. Исплату регреса за коришћење годишњег одмора тужени је вршио у оквиру планиране масе средстава за зараде у Програмима пословања које је доносио за сваку годину и на које је добио сагласност свог оснивача. У 2013. години није било довољних (планираних) средстава за исплату разлике до износа регреса по колективним уговорима туженог од 18.08.2011. године и 30.09.2015. године, односно по Посебном колективном уговору за јавна и комунална и друга јавна предузећа Града Новог Сада који је био у примени до 31.12.2014. године. Планирана маса средстава за исплату зарада (конто 520) до септембра те године утрошена је у целости, а за период од октобра до децембра исте године, услед примене умањене основице за обрачун зарада у складу са Законом о привременом умањењу основице за обрачун зарада, остала су неутрошена средства од 153.514,17 динара. Преостала средства, сразмерно учешћу регреса у заради, омогућавала су исплату регреса за ту годину у износу од још 11,50 динара. Неутрошена средства у 2015. години омогућавала су исплату регреса за ту годину у вишем износу од оног који је по том основу исплаћен тужиоцу. Висина разлике између исплаћеног регреса за 2014. и 2015. годину и регреса који је у тим годинама могао бити исплаћен тужиоцу утврђена је вештачењем.

На тако утврђено чињенично стање, нижестепени судови су у овом спору правилно применили материјално право.

Сагласно одредбама Закона о раду, сваки запослени има право на одговарајућу зараду која се утврђује у складу са законом, општим актом и уговором о раду, при чему се сваком запосленом гарантује једнака зарада за исти рад или рад исте вредности који остварује код послодавца (члан 104. став 1. и 2). Накнада регреса за коришћење годишњег одмора, у висини утврђеној општим актом и уговором о раду (члан 118. тачка б) је део зараде запосленог (члан 105. став 3).

Тужиочев послодавац је јавно предузеће чији је оснивач Град Нови Сад. Пословање туженог, укључујући и обрачун и исплату зарада, регулисано је принудним прописима - Законом о јавним предузећима („Службени гласник Републике Србије“ број 119/12 и 44/14), који се примењивао у периоду од 25.12.2012. године до 04.03.2016. године и Уредбом о начину и контроли обрачуна и исплата зарада у јавним предузећима („Службени гласник Републике Србије“ број 27/14). Одредбе означених прописа, цитираних у образложењу другостепене пресуде, ограничавале су туженог, под претњом прописаних санкција, да самостално доноси опште акте којима се уређује питање зарада и да врши обрачун и исплату зарада без претходно добијене сагласности оснивача.

Тужени послује на основу претходно донетог Програма пословања на који сагласност даје његов оснивач, а који обавезно садржи све позиције расхода за целу наредну календарску годину и то по наменама, па с`тога и за зараде, као и елементе за целовито сагледавање политике зарада и запослености у том предузећу. Притом, планирана политика зарада мора се утврдити у складу са политиком пројектованог раста зарада коју утврђује Влада Републике Србије, која је на основу изричитог законског овлашћења, означеном Уредбом, прецизно уредила питање зарада у јавним предузећима.

Следствено изложеном, у погледу утврђивања зарада у јавном предузећу однос послодавца и запосленог је уговорни однос који је битно ограничен императивним прописима. Тужени зато може обрачунати и исплатити зараде запосленима само на начин и под условима утврђеним програмом. Тим актом не дерогирају се права запослених по основу радног односа, већ се само може довести у питање да ли ће запослени своја права остварити у пуном обиму или не, што директно зависи од фискалних захтева који се у свакој календарској години постављају пред јединицу локалне самоуправе. Тужиоцу у овом случају није ускраћено право на накнаду регреса за коришћење годишњег одмора. Он је то право остварио у границама масе средстава за зараде предвиђеној Програмом пословања које је тужени доносио за 2013, 2014. и 2015. годину, уз претходну сагласност свог оснивача. Програми су морали бити усаглашени са Одлуком о буџету јединице локалне самоуправе, донетој праћењем обавезујућих смерница министарства надлежног за послове финансија (члан 36а Закона о буџетском систему), као и са политиком пројектованог раста зарада за сваку календарску годину коју утврђује Влада Републике Србије.

Из наведених разлога, по оцени Врховног суда, нису основани наводи ревидента да је у овом спору погрешно примењено материјално право. Нижестепени судови су о захтеву за исплату неплаћеног дела регреса за коришћење годишњег одмора у утуженом временском периоду одлучили правилном применом прописа, уз вођење рачуна о могућностима туженог за исплату према маси расположивих преосталих средстава за зараде, планираних програмима пословања донетих за сваку календарску годину.

С`тога је, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић